

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Ladislava Hejtmánka a soudkyně JUDr. Naděždy Treschlové a JUDr. Hany Kadaňové, Ph.D., ve věci

žalobkyně: **FARIA s.r.o.**, IČ 62914731
sídlem Slavětínská 84, Praha 9
zastoupená společností Censitio s.r.o.
sídlem Ratajova 1113/8, Praha 4

proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
sídlem Masarykova 427/31, Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 1. 2021, č. j.: 1794/21/5300-21444-711232

takto:

I. Rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství ze dne 22. 1. 2021, č. j.: 1794/21/5300-21444-711232, se ruší a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.

II. Žalovaný je povinen na náhradě nákladů řízení zaplatit žalobci částku 15 342 Kč do jednoho (1) měsíce od právní moci rozsudku do rukou společnosti Censitio s.r.o.

Odůvodnění

[1] Žalobce napadl shora uvedené správní rozhodnutí, kterým byla změněna čtyři rozhodnutí Finančního úřadu pro hlavní město Prahu (dále také jen „*finanční úřad*“, nebo obecně jen „*správce daně*“, přičemž toto označení soud používá i pro žalovaného, pokud rozlišení vykonavatelů veřejné správy nemá vliv na srozumitelnost textu), všechna ze dne 4. 11. 2019, jimiž byl přiznán úrok z daňového odpočtu na dani z přidané hodnoty za zdaňovací období listopad 2015, prosinec 2015, září 2016 a říjen 2016, a to v konkrétních částkách, uvedených v rozhodnutích. Prvostupňová správní rozhodnutí byla změněna ve výroku ve výši částek, které představují úrok z daňového odpočtu. Rozhodováno bylo

podle ust. § 254a zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů (dále také jen „daňový řád“), při výpočtu byla použita právní úprava účinná ode dne nabytí účinnosti novely daňového řádu, zákona č. 170/2017 Sb.

[2] Žalobce napadl rozhodnutí v celém rozsahu a domáhal se jeho zrušení a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení. Správce daně použil pro období od 1. 7. 2017 úrokovou míru REPO + 2 % podle ust. § 254a daňového řádu účinného od 1. 7. 2017, což ale přechodné ustanovení zákona č. 170/2017 Sb. zakazuje. Žalobkyně u výše úroku odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. června 2019, čj. 7 Afs 373/2018-39 (Lesotrans), a poukazuje na nutné použití závěrů z rozsudku Kordárna. Uvádí, že pokud Nejvyšší správní soud označil právní úpravu ust. § 254a daňového řádu účinnou v období od 1. 1. 2015 do 30. 6. 2017 za rozpornou s právem Evropské unie, nelze takovou právní úpravu aplikovat, a v této věci měl správce daně použít pro celé období úročení úrok ve výši podle rozsudku Kordárna. Den rozhodný pro přiznání úroku nastal před 30. 6. 2017. K počátku běhu úročené doby odkázal na odst. 42 rozsudku ve věci EP Energy Trading, a namítá rozpor s právem EU.

[3] K žalobě podal žalobce repliku, v níž setrval na svých argumentech a poukázal dále na rozsudek Soudního dvora Evropské unie ve spojených věcech C-13/18 a C-126/18. Dále žalobu doplnil o poukaz na mezitím vydaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 7. 2020, čj. 1 Afs 445/2019-47 (rozsudek ve věci EP Energy Trading), a rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 28. 4. 20210, čj. 31 Af 48/2019-66.

[4] Žalovaný s podanou žalobou nesouhlasil, navrhoval ji zamítnout jako nedůvodnou, přičemž ve vyjádření uváděl obdobnou argumentaci, jako v odůvodnění rozhodnutí.

[5] V odůvodnění napadeného rozhodnutí je ve vztahu k žalobním bodům mj. uvedeno, že nárok na úrok v období do 30. 6. 2017 náleží žalobci v souladu s rozsudkem Kordárna ve výši podle ust. § 155 odst. 5 daňového řádu (ročně výše repo sazby stanovené ČNB, zvýšené o 14 procentních bodů, platné pro první den příslušného kalendářního pololetí), a od 1. 7. 2017 ve výši podle ust. § 254a odst. 3 daňového řádu (ve výši odpovídající ročně výši repo sazby stanovení ČNB, zvýšené o 2 procentní body, platné pro první den příslušného kalendářního pololetí). Konkrétní výpočty jsou provedení v odůvodnění rozhodnutí, pro právní posouzení sporu mezi účastníky tyto výše úroků nejsou podstatné. U jednotlivých zdaňovacích období se vychází z toho, že poslední den zdaňovacího období je 30. 11. 2015, 31. 12. 2015, 30. 9. 2016 a 31. 10. 2016, doba, po kterou byl žalobce povinen bezplatně snášet zdržování nadměrného odpočtu, počala běžet vždy následující den podle rozsudku Kordárna, a skončila po třech měsících, následně náleží žalobci úrok ve výši podle rozsudku Kordárna, doba úročení končí vyplacením nadměrného odpočtu.

[6] K odvolacím argumentům je v odůvodnění uvedeno, že správce daně v souladu s rozsudkem EP Energy Trading akceptoval skutečnost, že v období od 1. 1. 2015 do 30. 6. 2017 neodpovídala právní úprava ust. § 254a daňového řádu zásadám evropského práva, proto pro toto období použil úrokovou sazbu ve výši 14,05 %. Za úročené období od 1. 7. 2017 pak aplikoval sazbu upravenou ust. § 254a daňového řádu ve

znění účinném od 1. 7. 2017, tato sazba podle názoru správce daně odpovídá zásadám rovnocennosti a efektivity uvedeným SDEU v rozsudku ve věci Delphi Hungary. Rozebírá dále takto aplikovanou sazbu ve výši 2,05 % až 4 %, srovnává ji se sazbou státních dluhopisů ve výši 1,32 – 1,43 %, sazby korunových úvěrů ve výši 2,50 – 2,99 %. Dále v odůvodnění hodnotí správce daně jednotlivá rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, která byla vydána ke dni vydání napadeného rozhodnutí.

[7] Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí, včetně řízení, jež jeho vydání předcházelo, v mezích žalobních bodů, jimiž je vázán, vycházející přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodnutí správního orgánu (ust. § 75 odst. 1, 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů – dále jen „s.ř.s.“), a o důvodnosti podané žaloby uvážil takto.

[8] Pro právní hodnocení sporu mezi účastníky soud vychází zejména z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 1. dubna 2022, čj. 1 Afs 80/2021-45, který byl vydán až po vydání napadeného správního rozhodnutí, a který výkladové rozpory dostatečně vyřešil (zejména s ohledem na různé výklady správce daně a daňových subjektů týkajících se judikatury navazující na rozsudek Kordárna). Soud při tomto posouzení na tento právní názor odkazuje a jej v dané věci aplikuje: „[17] *Pokud jde o argumentaci rozsudkem EP ENERGY, i tu lze považovat za správnou. Nelze přistoupit na tvrzení stěžovatele, že přechodné ustanovení zákona č. 170/2017 Sb. je nepoužitelné, neboť odkazuje na právní úpravu, která byla shledána rozpornou s právem EU. Podle čl. XI bod 3 zákona č. 170/2017 Sb. se použije úrok podle § 254a daňového řádu ve znění do 30. 6. 2017 u daňového odpočtu, který byl uplatněn v řádném či dodatečném daňovém tvrzení, u něž lhůta pro podání uplynula přede dnem nabytí účinnosti zákona č. 170/2017 Sb. To znamená, že přechodné ustanovení odkazuje na znění § 254a daňového řádu do 30. 6. 2017, jež se použije i v případě úroků vzniklých za období následující po tomto datu.* [18] *Intertemporální norma je ze své povahy procesním a neutrálním ustanovením v tom smyslu, že subjekty práva pouze směřuje k určitému časovému znění normy obsahující vlastní pravidlo chování. Skutečnost, že ustanovení, na které přechodná norma odkazuje, je následně shledáno rozporným s evropským právem, tedy na její použití nemůže mít vliv. Stěžovatel navíc polemizuje se samotným smyslem přechodných ustanovení, neboť v nynější věci jde o určení toho, jaká norma se použije pro výpočet úroku ze zadržovaného odpočtu DPH uplatněného v daňovém tvrzení, lhůta, k jehož podání uplynula přede dnem nabytí účinnosti zákona č. 170/2017 Sb. Nedává tak smyslu, aby na nynější věc dopadalo ustanovení § 254a daňového řádu ve znění od 1. 7. 2017, pokud ani zákonodárce jeho zpětné použití nezamýšlel. Opačný postup narušuje důvěru daňového subjektu v to, že na jeho případ nebude použita právní úprava se zpětnou účinností. Navíc, jak správně poznamenává žalobkyně, rozsudky kasačního soudu nemají derogační účinek, a tak na § 254a ve znění do 30. 6. 2017 ani na čl. XI bod 3 zákona č. 170/2017 Sb. nelze pohlížet jako na neexistující ustanovení.* [19] *Krajský soud tak postupoval správně, jestliže použil přechodné ustanovení, které jej odkázalo na úpravu, jež se pro rozpor s evropským právem rozhodl nepoužít. Krajskému soudu tedy nic nebránilo vzít v úvahu závěry rozsudku Kordárna. K němu se ostatně kasační soud přihlásil v řadě rozhodnutí (například rozsudky ze dne 6. 10. 2016, č. j. 9 Afs 225/2015 72, ze dne 15. 12. 2016, č. j. 7 Afs 173/2016 26, ze dne 12. 1. 2017, č. j. 7 Afs 196/2016 33, ze dne 12. 1. 2017, č. j. 4 Afs 206/2016 32, nebo ze dne 27. 9. 2017, č. j. 10 Afs 51/2016 43). Stejně tak krajský soud postupoval správně při aplikaci závěrů rozsudku EP ENERGY. Proto v případě, že se nepoužije právní úprava úroku ze zadržovaného odpočtu, na který by se jinak užil*

§ 254a daňového řádu ve znění do 30. 6. 2017, platí nadále pravidla vymezená rozsudkem ve věci Kordárna. Žalobkyni tedy za uvedené období náleží úrok podle § 155 odst. 5 daňového řádu. Závěry krajského soudu tak obstojí. S ohledem na výše uvedené nepovažoval Nejvyšší správní soud za nezbytné se zabývat zbytkem kasačních námitek, neboť nejsou pro posouzení této věci rozhodné.“

[9] Pro tuto souzenou věc tak z tohoto rozsudku Nejvyššího správního soudu podle názoru zdejšího soudu vyplývá, že po celou dobu úročení je nutné použít zásady stanovené pro výpočet úroku ve věci Kordárna, a to i na období, které následuje po nabytí účinnosti zákona č. 170/2017 Sb. Tímto způsobem správce daně nepostupoval, neboť úročení rozdělil na dvě období, kdy na dobu úročení do 30. 6. 2017 použil úrokovou sazbu podle rozsudku Kordárna, poté však aplikoval jinou právní úpravu, a to ust. § 254a odst. 3 daňového řádu. Takový postup soud nepovažuje za souladný se shora uvedeným právním názorem, kdy za celou dobu úročení, pokud počátek doby úročení vznikne před dnem 1. 7. 2017, je nutné použít úrok vypočtený podle zásad rozsudku Kordárna. Tuto dobu úročení tak nelze rozdělovat, neboť přechodná ustanovení zákona č. 170/2017 Sb. k takovému postupu nestanovila dostatečnou úpravu. Soud tak má za to, že úročení je nutné počítat po celou dobu rozhodné doby podle zásad, které tu byly v době zahájení úročení, a nelze je rozdělovat dobou nabytí účinnosti zákona č. 170/2017 Sb. a počítat je ve dvou sazbách.

[10] S ohledem na tento právní názor pak není už účelné vyjadřovat se úvahám správce daně týkajícím se výše úroku podle ust. § 254a odst. 3 daňového řádu ve znění účinném po 1. 7. 2017 a úrokům ze státních dluhopisů a korunových úvěrů. Vzhledem k tomu, že výše úroku měla být po celé období táž, jako do 30. 6. 2017, tyto úvahy již nemohou na takovém závěru nic změnit.

[11] V dané věci tak soud uzavírá, že podanou žalobu považuje za důvodnou a proto napadené rozhodnutí zrušil pro nezákonnost a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (ust. § 78 odst. 1, 4 s.ř.s.). Soud korektně uvádí, že jeho právní názor se opírá o judikaturu, která byla vydána až po vydání napadeného správního rozhodnutí.

[12] Ve věci soud rozhodl rozsudkem bez nařízení jednání, neboť účastníci proti takovému postupu neměli ve stanovené lhůtě námitek a jednání k projednání žaloby nebylo nutné, když soud neprováděl další dokazování (ust. § 51 odst. 1 s.ř.s.).

[13] Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého má účastník, který měl ve věci úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem. Vzhledem k tomu, že ve věci byl úspěšný žalobce, náleží mu náhrada nákladů za zaplacený soudní poplatek, a odměnu za zastupování daňovým poradcem ve výši vypočtené podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, ve znění pozdějších předpisů, a to konkrétně ve výši 3 100 Kč za jeden úkon a 300 Kč za jeden paušál. Soud přiznal žalobci 3 úkony a 3 paušály, a to za převzetí věci, sepsal žaloby a sepsal repliky. Ačkoliv běžně soud sepsal repliky nepovažuje za nutný úkon ve věci, v této věci je situace výjimečná, neboť sepsáním repliky upozornil žalobce na vývoj judikatury, proto mu soud za tento úkon odměnu přiznal. Žalobci dále náleží daň z přidané hodnoty z odměny, a to ve výši podle zákona, neboť je plátcem daně. Konkrétní rozpis nákladů řízení je následující: odměna - 3100 Kč x 3 + 21% DPH, režijní paušál - 300 Kč x 3 + 21% DPH, soudní poplatek - 3000 Kč, celkové náklady řízení bez vyčíslení DPH : 13200 Kč, DPH 21% : 2142 Kč, celkové náklady řízení s vyčíslením DPH : 15342 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou (2) týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha dne 16. srpna 2022

JUDr. Ladislav Hejtmánek, v.r.
předseda senátu

